

Uj hídor

A Lánchíd avatása egész dolgozó népünk ünnepe volt. Megnyitása nemcsak arról tanuskodott, hogy a dicsőséges Szovjet Hadsereg-hozta felszabadulásunk nyomán, Pártunk vezetése mellett, munkásaink, mérnökeink az építőmunka újabb és újabb győzelmes állomásait érik el és hagyják maguk mögött, hanem arról is, hogy a főváros dolgozó népe lázas figyelemmel kíséri e munkát és spontán lelkesedéssel siet a Duna partjához, hogy közös tulajdonát, a hidat, megszemlélje és a szó szoros értelmében birtokába vegye.

Igy történt vasárnap is. Az avatási ünnep után, autobuszon, villamoson és gyalog tízezren és tízezren érkeztek a Lánchíd bejárataihoz. Szinte valamennyien családotul, gyermekekkel, sőt karonülő csemetéikkel együtt jöttek el, hogy — ünnepélyes, elfogódott hangulatban — végigsétáljanak a hídon és annak használhatóságát és szépségét személyesen ellenőrizzék.

Ez a séta — a verőfényes délutánon vagy a tavaszinak is beillő, csillagos éjszakában — jó félórától tartott az egyik partról a másikra. Volt benne valami az esküvői menet ünnepélyességéből, a híd karfájára erősített, vörös és nemzetiszínű, lobogó zászlók feszes sorsfala közt. Vidám, ünnepélyes és kollektív séta volt, ahol tízezren és tízezren győződtek meg ugyanarról: — népi demokráciánk építő erejéről, páratlan lendületéről.

Jó félórától tartott Budáig vagy vissza, de nem a tolongás miatt. A két hídfőnél mindenki megállt, hogy a köbe vésett felírást elolvassa: kik, hogyan, miért építették a hidat? A többiek addig félkilométer hosszan, türelmesen várahoztak. Ezzel Budapest népe nemcsak fegyelmezettségének adta tanujelét, hanem annak is, hogy a Lánchídon 97 esztendeje átjáró emberek helyére kezd egy olyan nép lépni, mely közlekedési eszközeit nemcsak használja, de élénk figyelemmel kíséri a társadalmi viszonyokat, melyek közlekedési eszközöket rombolnak vagy építenek.

Ki beszélt száz esztendővel ezelőtt azokról az olasz munkásokról, kiket Széchenyi a híd építésére idehozott és azokról a magyar munkásokról, akiket betanítottak és mikor elkészült a híd, kiutasították Pestről? Ki beszélt azokról, akik az 1848-as nyári láncszakadás alkalmából megsebesültek? Ki beszélt

n új nép

az angol részvényesekről, akik a híd vám négy bódéján át szippantották aztán hetven esztendeig az ország pénzét? És ki merte akár Széchenyit emlegetni, amikor száz esztendővel ezelőtt, szemergő esőben, Világos és Arad után, ijesztőre pödört bajuszával a bresciai hiéna átsétált a hídon, nyomában katonái és hívei — a pestbudai hájhasú sváb üzletemberek, kulákok és gabonakereskedők?

Vasárnap, az ünnepélyesen kivilágított hid pilléreinek átjáróján — mint zubbonykivágásban — függött az élmunkásjelvény. A szüntelenül özönlő tömeg a hidépítő munkásokról, mérnökökről, az építés vezetőiről, népi demokráciánk vezetőiről beszélgetett, mialatt a hid úttestén robogó teherautókon az ifjúság Pártunkat, Rákosi elvtársat éltette.

Az apróbb részletek sem kerülték ki a hídon átjárók figyelmét. Örömmel állapították meg, hogy szebb, mint valaha. A sárgán pislákoló gázégők helyett a kovácsolt vasból stílusosan helyreállított villanylámpások fényesebbek, mint a régiek. Az ünnepi kivilágítás régi, villanykörtés módja helyett — mellyel Horthyék angolparki hullámvasút jelleget kölcsönöztek a hídnak — a reflektoros megvilágítás nagy felületen és legnemesebb vonalaival mutatja meg távolról is az éjszakai Lánchidat. Megmaradt a híd kellemes, hintaszerű lebegése, míg a hídfőknél, kivált az Alagut bejárata körül, az építészet elporlott vagy lefaragott polgári cikornyái helyébe a praktikus, az egyszerű és szép lépett.

A Lánchid nemcsak fontos közlekedési eszközünk: a magyar nép történelmével összefonódott, szeretett kincsünk. A kilenc évszázadon át egymástól elválasztott ország két felét kötötte össze: monumentális szépségével és egyszerűségével mai ízlésünkhöz, népünk ízléséhez is közeláll. Száz év előtt ugyanannyi év munkájával született meg, mint ahány hónap alatt építettük újjá — a reformkor köben-vasban ittmaradt és a fasiszták által elrobantott emléket. A mult legnemesebb tradícióinak fenntartását, munkánkat, technikánkat, népi demokráciánk erejét, győzelmes hároméves tervünket — röviden szólva: önmagunkat a szocializmus felé haladó magyar népet ünnepeltük, amikor vasárnap ünnepélyesen áthaladtunk az új Lánchidon.